

Tone Partljič- HOTEL SEM PRIJETI SONCE

Pisatelj v knjigi opisuje svoje življenje v rosinih letih. To je že dolgo nazaj, saj nam pove, da je živel med 2. Svetovno vojno.

1. poglavje: Mačka v bloku – Partljič se je s svojo ženo preselil v blok s podeželja. Kmalu po tem sta dobila hčerko Mojco. Ta bi seveda rada imela psa ali mačko, pa je ne more imeti. Edina mačka, ki je v bloku je potepuh. Skriva se v najbolj temnih kottičkih bloka, ki jih je težko najti. Nekega dne jo je pisatelj hotel pobožati, pa mu je ušla v naslednje nadstropje vse do 5. kjer se ni mogla več nikamor skriti. Ko je opazil, da se ga boji jo je pustil in stopil mimo nje v svoje stanovanje. Zvečer se je zamislil: Zakaj ne gre mačka ven na sonce poležavat, kaj ima tu od življenja. Po drugi strani pa ji je on čisto podoben, kaj dela sredi betonskih škatel?

2. poglavje: Tetica, jaz sem te zdaj prišla – Deklica Micika in njena mama sta živeli pri kmetu. Ta ni bil prav nič prijazen. Silil je mamu delati kot 'crknjena živina' in petletno Miciko, naj pase krave. Nekega dne sta se dve, Šeka in Liska stepili in eni se je odlomil rog, pa je bila Micika z bičem tepena. Pa so enkrat krave pobegnile na polje kmeta in obžrle več kot polovico koruze, spet jih je dobila, a tokrat ne z bičem, ampak s trdo, tenko palico. Ko je gnala na pašo je edno šla mimo hiše, v kateri sta živela dokaj mlada gospa z napihnjenim trebuhom in njen mož. Ko je Micika glasno priganjala govedo, je žena vedno veselo vzkliknila: »Takega otrokeca bi pa hotela tudi jaz imeti!« Ko sta zvečer mama in ona legli v posteljo, ji mama ni več govorila, da ji je žal, da morata ravno one tako živeti. Prav nasprotno! Jezna je bila nanjo. Mama je zaspala, Micika pa se je spomnila gospe s trebuhom. Oblekla se je in tekla kolikor hitro je mogla. Potrkala je in ko ji je gospa v halji odprla je rekla: »Tetica, jaz sem te zdaj prišla!« Gospa ji je povedala, da pričakuje otroka in sprejelča njo pod streho kot varuško. Zdaj ni več Micika, zdaj je Micka, Tonetova mama.

3. poglavje: Otroci razumejo nekatere stvari šele, ko odrastejo – Pisatelj se je rodil, ko se je že začela 2. Svetovna vojna. Ata je bil v službi na železnici, zato ga niso odpeljali na fronto. Mama je otrokom brala očetova pisma, pa je na zadnjemu pisalo, da je pobegnil k Rusom. Čez nekaj časa pa je vseeno moral iti. Mama je jokala in ata udi, pa niti on, niti sestra in brat niso razumeli, kaj to pomeni. Ko je prišel konec vojne, so se nekateri že vrnili. 'Ateka' kot mu je pravil pa še ni bilo. Njemu je bilo pet, bratu štiri, sestri pa osem. Ko se je ata vrnil, sta spet in on in mati jokala, pa spet niso nič razumeli.

4. poglavje: Otroci razumejo nekatere stvari šele, ko odrastejo. Pa še res je – Ata je bil že nekaj časa doma in je veliko pripovedoval, kako je bilo v vojski. Sedaj so že bili bogati. Od nove oblasti se dobili precej zemlje. Imeli so tudi veliko, staro jablano, ki je rasla na meji med njihovo in sosedino kmetijo. Klaričeva se je tja preselila, ker ji je oblast odvzela dom, ki ga je namenila brezdomcem in sirotam. Otroci so jabolkom pravili 'sladkice'. Pa so jih šli klatiti in je Klaričeva prihrumela in jih napodila, čes da je pol drevesa njenega. Oče se je postavil otrokom v bran: »Ti bom že dal baba hudičeva, kulakinja! Si pozabila, da imamo pri nas socializem?« Kleričeva je podkupila Frasovega Frančka, naj obere drevo in da vse

sladkice njej. Ko je oče s košaro prišel tja je bil na drevesu klatilec. Klaričeva pa je spet vpila na očeta. Rekla je, da je njegova žena Nemcem dala vse, kar so želeli. Oče je bil v šoku. Potegnil je Toneta vstran in ga izprašal. Da bi pokazal kako je mama prijazna je pretiraval in rekel, da je v njihovi hiši spalo okrog 100 Nemcev. Oče je tekel v hišo in se spričkal z Micko.

5. poglavje: Naš bicikel ali kolo – Kolo, ki ga je oče odkupil za družinop je vsem delal preglavice. Najprej je mamo vrgel dol, potem pa dvakrat sestro in enkrat brata. Ateja nikoli, on pa ga ni nikoli vozil, ker mi ata ni dovolil, češ da je prevelika neroda. Ata jim je v glavo vtepal, da je kolo oz. bicikel oz. dvokolo živo bitje. Nekoč pa je le Tone šel z biciklom h kovaču po kos železa, ta pa mu je rekel, da ga dobi čez eno uro. Pa je šel pogledat Avstrojo. Ali so hiše drugačne? Ali tam psi lajajo po Avstrijsko? Tam ga je prijela milica in ga dolgo zadržala. Ko so ga spustili ni smel nikoli več vzeti kolesa, ker je neroda!

6. poglavje: Moj voziški poskus s kravo – Tona, kot so ga klicali si je kupil avto, pa se je zaletel. Kmalu zatem je odšel k teti na Ptuj in tam hotel voziti voz. Teta z ritjo kot krušna peč pa mu ni dovolila, zaradi njegove nerodnosti. Na najbolj ravni in najmanj nevarni cesti pa mu je teta le dala vajeti v roke. Prepočasi mu je bilo in je priganjal kravo. Pa je ta zavila s ceste in postavila voz na glavo. Tona je odskočil, teta pa je padla bočno na pesek. Tona je tekel do soseda, da bi pomagal debeli teti, ker sam njenih 100 kil ni mogel premakniti.

7. poglavje: Nakup čevljev – Nakup čevljev, plašča oz. nekaj takega je bil za njih sila pomemben. Mama je rekla naj oče Tunu in bratu kupi tiste sive čevlje brez vezalk. Tona z bratom sta bila osupla – brez vezalk? Pa so šli. Tone je takoj dobil tiste sive čevlje brez vezalk, njegov brat pa ne namreč ni bilo številke. Kujal se je pa je dobil druge rjave z vezalkami, pa mu ni bilo po godu. Tone je šel na svoj prvi zmenek s temi čevlji, pa ga je punca pustila zaradi čevljev. Pa le niso bili tako fini.

8. poglavje: Zizek – Kot otrok ni znal reči ž ampak je namesto tega rekel z. Nekega dne je moral iti v sestrin razred vprašat Žižkovega brata Rudija, če je Žižkov robert v šoli. Pa je šel, vstopil in vprašal: Zdravo, je Zizek tu?« Jooj, kakšna sramota, vsi so ga klicali Zizek, pa še učiteljica ga je nahrulila.

9. poglavje: Prvi sladoled – Ne ve točno, kdaj je prvič slišal za sladoled, a ko mu je sestra pripovedovala o njem si je želel samo še sladoled. Že beseda je zanimiva. Ko je šel v Rogaško Slatino je prosil očeta za sladoled. Ta mu je ga kupil. Tone ga je tako močno obliznil, da je kepica padla na tla. Potem je še enkrat prosil očeta, ta pa mu je reke, naj pogleda sladoledarja, kakško hrasto ima. Če jo hoče naj gre po sladoled. Zamislil se je pa je vseeno hotel sladoled in ga dobil. Zdaj je bil zelo previden. Na vlaku pa je hitro pogledal, če nima kakšne hraste na roki ali nogi. Pa ni bilo nič.

10. poglavje: Črni kruh ob progi – S šolo so šli na izlet. Mama in oče sta mu dala veliko denarja, če bi si hotel kaj kupiti, pa čeprav niso bili nevem kako bogati. Za malico mu je mama napravila kruh z pršutom. Nerodno mu je bilo, ker so vsi ostali imeli rumene žemlje s fino salamo. Na vlaku je svojo malico zagnal skozi

okno, potem pa si kupil tri sendviče. Pol denarja je že šlo. Zagrizel je in se čudil nad suhostjo kruha. Vsi ostali pa so Tonetovemu sosedu ponujali vse, samo da bi dobili domač kruh s pršutom.

11. poglavje: Za vodo – On in brat sta zelo rada imela vodo. Enkrat sta šla s sosedovima sredi aprila na vodo se kopat. Slekli so se do nagega in opazovali bogastvo. Zlezli so v ledeno vodo. Oče je prišel in nahrulil oba, kaj počneta in da se tistega ne seme nikoli in nikomur pokazati. Tako sta tekla vso pot do doma čisto gola, doma pa ju je oče zavil v deke, da sta bila čisto potna. Drugič pa ju je ata vzel s seboj na vodo loviti ribe. Oba je naučil lovljenja. Enkrat pa je šel Tone sam na vodo in je močno cuknilo trnek, ko pa je pogledal kaj je ulovil pa je bila komaj 4 cm ribica. Tone jo je vrgel na kamenje prb. pol metra od vode. Tam je poginila. Sedaj pa je imel slabo vest. Zvečer je vsem to sanjal in še o belem moškem truplu, ki ga je enkrat videl.

12. poglavje: Hotel sem prijete sonce – Majhnemu se mu je zdelo sonce sila zanimivo. Hotel ga je prijete. Vsak dan je vzšlo za jareninskimi hribi. Zjutraj je že zelo zgodaj tekel tja. Do tam je bilo uro in pol hoda. Ko je prisopihal na vrh pa je videl, da je sonce za jakobskimi hribi. Počutil se je prevaranega, oguljufanega. Tekel je domov in starša je že skrbelo. Ko jima je vse povedal, sta mu rekla, da sonca ni moč ujeti.

13. poglavje: Ali veš, koga se danes pokopali? Je vprašal Domen osorno – Mlad je prebiral samo Jurčičevo knjigo Domen. Zdela se mu je zelo dobra. Domen je bil tudi pogumen, zato se je Tone urezal v prst in si ga debelo obvezal. Ko je pozimi šel v šolo je po poti prišel star mož. Tone je pokazal povit prst in s spremenjenim glasom rekel: »Ali veš, koga so danes pokopali? Je vprašal domen osorno.« Sosed Tomažič je v skreh šel k njegovi mami in ji vse povedal, ta pa je samo rekla, da so krive knjige.

14. poglavje: Balada o kozi – K hiši so dobili kozo oz. majhno kozico, mladička. Tej je dal ime koza Meka. Zelo jo je imel rad, a ko se je postarala je ni več maral. Zanimarjal jo je. Enkrat sat mogla z bratom Meko v svate peljat. Vsi so se jima smejali pa še sneg je padal. Ko ji je čled zaribal kožo so ji začeli parklji krvaveti. Tona je tekel po voz in sta Meko naložila nanj, ter jo k ovnu peljala. Tam je dobila tri mlede. Ko je oče vse tri prodal, je Meka kozje jokala. Ko pa jo je enkrat pripeljal Tone s paše pa se ji je napihnil želodec in jo je oče moral ubiti. V mesnici je imel izobešeno njeno izmaličeno telo. Kako hudo mu je bilo. Slabo vest je imel, ker je je zaradi staranja zanimarjal. Vili, sosed pa je bil vesel njene smrti, da je vsem pokazal, da zna veliko o veterini. Na njegovem bloku je posalo MOJCA KOZA in je prišla potožit, da je to napisala koza Valerija. Ko pa ji je oče povedal to zgodbo je bila kmalu potolažena.